

Sygn. akt IV CZ 44/07

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Lech Walentynowicz

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w G.

przeciwko Gminie Miasta G.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 października 2007 r.,

zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Okręgowego w T.

z dnia 13 kwietnia 2007 r., sygn. akt [...],

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 14 marca 2007 r. Sąd Okręgowy w T. oddalił apelację pozwanej i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1200 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Powódka wniosła zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w tym wyroku, wnosząc o jego uchylenie i zasądzenie kosztów w wyższej kwocie.

Sąd Okręgowy w T. postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2007 r. odrzucił zażalenie, jako wniesione po upływie 7 dni od doręczenia wyroku z uzasadnieniem.

W zażaleniu na to postanowienie skarżąca powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 marca 2007 r., SK 3/05 i twierdziła, że termin do wniesienia zażalenia winien być liczony od daty ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego, czyli od dnia 6 kwietnia 2007 r., bowiem dopiero ten wyrok „otworzył bieg terminu do zaskarżenia przedmiotowego orzeczenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podstawą oceny dopuszczalności zażalenia do Sądu Najwyższego jest art. 394¹ § 2 k.p.c., w świetle którego postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające zażalenie na orzeczenie tego sądu o kosztach procesu, jako niekończące postępowania w sprawie, nie jest zaskarżalne zażaleniem do Sądu Najwyższego.

Całkowicie chybione jest powoływanie się przez skarżącą na wskazany wyrok Trybunału Konstytucyjnego.

Przede wszystkim, wyrok ten dotyczy innego przepisu – art. 398¹⁸ § 2 k.p.c., który został uchylony z dniem 6 lutego 2005 r. przez art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98). Bez zagłębiania się w tę materię konstytucyjną, należy odwołać się do stanowiska samego Trybunału, że merytoryczne rozstrzygnięcie przez Trybunał Konstytucyjny problemu zgodności z Konstytucją zaskarżonej treści normatywnej jest zawsze orzeczeniem o zgodności z Konstytucją tego przepisu, nie odnosi się natomiast i nie wywiera skutku w stosunku do innych przepisów, nawet zbieżnych lub tożsamy z normą objętą sentencją wyroku (por. uzasadnienia wyroków z dnia 19 października 1998 r., SK 3/98, OTK 1998, nr 5, poz. 69 i z dnia 9 listopada

2005 r., P 11/05, OTK-A 2005, nr 10, poz. 113). Podzielając to stanowisko i jego argumentację prawną, należy stwierdzić, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 marca 2007 r., SK 3/07, nie wywiera skutku w stosunku do obowiązującego, i mającego zastosowanie w niniejszej sprawie, art. 394¹ § 2 k.p.c.

Co więcej, ten wyrok Trybunału dotyczy innej kategorii orzeczeń – zawierających rozstrzygnięcie o kosztach procesu, i nie obejmuje orzeczeń formalnych sądu drugiej instancji, nie kończących postępowania w sprawie. Takim orzeczeniem jest natomiast postanowienie Sądu Okręgowego w T. z dnia 13 kwietnia 2007 r.

W tym stanie rzeczy zbędne jest podejmowanie w niniejszej sprawie ogólniejszych rozważań na temat charakteru drugoinstancyjnych orzeczeń w przedmiocie kosztów procesu, które zostały zawarte w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., IV CZ 28/07.

Bezprzedmiotowe jest także odnoszenie się wywodów skarżącej na temat „otwarcia terminu do zażalenia z dniem ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego”.

Z omówionych względów zażalenie skarżącej zostało odrzucone jako niedopuszczalne, stosownie do art. 394¹ § 2 w związku z art. 397 § 2 i 373 k.p.c.